

Іван Війтенко

**ПОМІЖ
ЛЮБОВ'Ю
І ВІЧНІСТЮ**

Світлій пам'яті дружини Марії

2025

Війтенко І.Д.

В 41 **Поміж любов'ю і вічністю:** Світлій пам'яті дружини Марії.
поезія / І.Д. Війтенко, Коломия: «Файно.Друк», 2025. 148 с.: іл.

Поміж любов'ю і вічністю – одна миттєвість. Чомусь я се зрозумів лише тоді, коли поміж мною і коханою дружиною Марією постала безодня вічності.. В любові і злагоді ми прожили в парі пів століття. Збудували просторий, світлий будинок, посадили молодий фруктовий сад, виростили і дали путівку у широкий світ дочці Зоряні і синам – Дмитрові і Василеві. На жаль підступна хвороба забрала, на сімдесят другому році життя, мою лагідну і вірну дружину, а в дітей і внуків добру маму і бабусю. Час добрий лікар, але біль в серці час від часу нагадує про втрату. Колись з дружиною я зустрінуся на небесах, а ліричні рядки, які присвятив їй будуть нагадувати потомкам, що і ми, у свій час, засівали ниву життя зерном добра, любові і зоряних надій.

УДК 84 (4УКР)

Світлій
пам'яті
дружини
Марії

Збірка
«Вибирай кольори»
(2003 р.)

А всі казали, що ти холодна,
Що медицина любить не вміє.
А я не вірив словам тим жодним,
Сплітав із мрії ім'я "Марія".
І вірив, люба, що ти чекаєш,
Коли солдатом ходив в походи,
І жартівливо питав: "Кохаєш?
А чи до інших у сад виходиш?"
Листи летіли, мов ластів`ята,
І дні, мов згадки, згоріли в сонці.
Я коло хати, але чи мати
Дозволить вийти до мене доньці.
Прийшла – несміло, дивилась в очі,
Якось незвично подала руку,
Ти ще не знала, чого я хочу,
Про що я мріяв у дні розлуки...
Лягла стежина серед пшениці,
Вузенька стрічка, та нам не тісно.
Зіткнулись губи. Може, це сниться,
Та сни минулись уже навічно.
І я повірив, що ти для мене,
Що ти єдина, кохана, мрія,
Що я не марно сплітав натхненно
Віночок долі з ім`ям Марія!

Пам'ятаєш, як падали зорі
В ту осінню замріяну даль,
Як у вальсі пливли ми поволі
Під акорди весільних цимбал.
Хто нас звів? Музиканти чи доля,
Може ніч вереснева оця?
Поцілунок небесним паролем
Поріднив юні душі й серця.
Поєднав в неділиме, єдине
Те, що зветься з любов'ю – сім'я.
Що, мов промінь, словами святими
На обручці карбує ім'я.
На моїй сяє сонцем Марія,
Богом обране світле ім'я.
Щедра радість, надія і мрія,
І розрада, і втіха моя.
По житейському грізному морю
Ми пливем на однім кораблі.
Ділим радощі, смуток і горе,
І страждаєм на грішній землі.

Збірка
«Журавель на стерні»
(2008 р.)

А все було, неначе як і личить:
Усмішка щира, потиски долонь.
Тобі добра і радості я зичив,
І щоб кохання не згасав вогонь.
Аби в очах світилися зірничі
І рум'янець на щоках вигравав,
Щоб ніжки з-під короткої спідниці
Холодний шовк ніколи не ховав.
А все було буденно, якимось звично:
Без поцілунків і жагучих слів,
Без натяків і міміки обличчя,
Без лицемірства, квітів і дарів.
І віддаль ту, що була поміж нами,
Я не скорочував ніколи ні на крок,
Я не тримав тебе думками, ні руками,
Я не визорував тебе з-поміж жінок.
Чому так сталося, що ти тепер єдина
Зі мною ділиш ложе, воду, хліб,
Усі мої турботи половиниш
Й любов'ю тишиш сей весняний світ?
Якими чарами мене причарувала,
Яким поїла зіллям уночі,
Які слова так ніжно промовляла,
Як засинала на моїм плечі?
Не говори, вже недоречні фрази,
Полову слів розвіє вітерець.
Бо нас навіки перевеслом в'яже
Жага любові й музика сердець.

Ти ще русява, а я сивий,
Чи може срібний – так ніжніш,
А того срібла, як на диво,
Не назбираєш і на гріш.
Ти ще русява – в різнозіллі
Купаєш зрідлу вже косу.
У дзеркалі якось несміло
Шукаєш вранішню красу.
Шукай – перечити не стану,
Ще час не все спалив дотла.
Милуюся жіночим станом,
В очах – джерельцями тепла.
Онуки й діти, мов ромашки,
У хаті пахне чебрецем.
І не зітхай, що було важко,
То воля Господа на все.
Ти ще русява, а я сивий,
А може срібний, золотий.
Та що нам вік! Я тим щасливий,
Що є ще в світі я і ти.

Хто зігріє в негожу годину?
Хто розрадить, як туга прийде?
Хто, мов небо сонячно-синє,
Килимок щастя-долі спряде?
Хто ніколи в біді не покине,
Хто підставить крило лебедине?
Тільки дружина.

Хто зберіг твого серця кровину
І зігрів у лоні своїм?
Хто леліав маленьку дитину?
Хто розраду приносив у дім?
Хто кохання твого берегиня?
Хто у слові і думці єдина?
Тільки дружина.

Хто не гнувся, як в лузі калина?
Хто спізнав світлу радість й печаль?
Хто кохання пречисті перлини
Ніжно в серці лелів, мов кришталь?
Хто в молитвах благих щохвилини
Просить в Господа долі родині?
Тільки вірна дружина.

Як твою вірність перевірити?
Чим твою ніжність переміряти?
Де еталон той, щоб можна звірити,
Не сумніватися, а щиро вірити?
Не сумніватися – що ти єдина,
Що твоя ніжність – то є небо синє.
Що вірність світла і лебедина
Зігріє завше в смутну годину.
А може, ніжність в приемній мові,
А світла вірність в твоїй любові,
А неповторність і загадковість
В усмішці щирій і в добрім слові.

Котився колесом по небосхилі
Жовтогарячий сонячний млинець.
І рахував літа, що ми прожили,
Немов астролог древній чи мудрець.
Котились весни, осені і зими,
Скотилось літо в прірву не одно.
Які ми гарні були молодими,
Як нас любов п'янила, мов вино.
Моя кохана, раднику, дружино,
Що я без тебе вартий на землі?
Нас Божий перст з'єднав в єдине,
З'єднав всі болі, радості й жалі.
Зростали діти – наче квіти в полі,
І цегла до цеглини виріс дім.
Вже три онуки гарні, мов соколи,
І дві онучки кланяються всім.
Як нам, кохана, нині не радіти,
Що варті гроші й лаврові вінки?
Все найцінніше в світі – внуки й діти
На всі, Творцем даровані, роки.
Минулися незгоди і тривоги,
Був час надіятись, творити і рости.
Відлинули від рідного порогу,
Мов птахи, наші діти у світи.
Тепер живеш дзвінками щохвилини
(Як добре, що є сотові зв'язки).
Синів й дочки слова привітні линуть

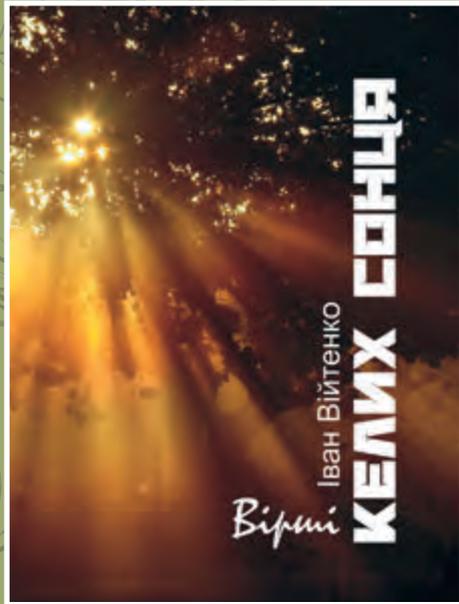
Й онуки подають вже голоси...
Що нам Всевишній залишив на потім –
Не скаже жоден в світі ворожбит.
Лише б не згасла віра і охота,
І серце чітко вибивало ритм.
А нині білі бузьки на крилятах
Принесли радість до весняних стін.
У тебе, люба, ювілейне свято,
Прийми вітання і низький уклін.
Нехай зозуля накує без ліку
Щасливих днів у радості й красі,
Щоби здоров'я повноводні ріки
Наповнили артерії усі.
Хай сонце ясне світить у зеніті
І Божа Мати захистить від бід!
Щоби любили й поважали діти,
Допоки ми і цей тривожний світ.

В нічому я не прагну половини:
Усесвіт – то увесь до зоряниць,
Як океан – то води і глибини,
Й усі джерельні струмені криниць.
В нічому я не прагну половини.
Весь світ – немов бесаги на плечах,
Та світ отой тобі під ноги кину,
Аби лише всміхалася у снах.
Щоб завесніла сонцем, мов бриндушка,
І дарувала не перлини сліз,
А половину шлюбної подушки,
Що в подарунок янгол нам приніс.
Аби потім – як в сад весняний знову
Запросить ніжний черешневий цвіт,
Як і тепер, у злагоді й любові
Для нас дзвенів піснями білий світ.

Збірка
«Келих сонця»
(2009 р.)

Ти знову кажеш: «Ще не вечір!».
Я бачу, що не вечір, але все ж
Осілля синька падає на плечі
І ти в тумані сивому пливеш.
Від мене чи до мене – не вгадаю,
Причал душі – осяяний маяк.
Ти кажеш: «Ще не вечір». Знаю.
Та кличе в нічку долі зодіак.
Стерню колючу плуг сховав під брили,
У вирій відлетіло пташеня.
Ти кажеш: «Ще не вечір!». Знаю, мила,
Та надвечір'я ранить, як стерня.

Розвій мою задуму і печаль,
Я знаю: ти це можеш, безперечно,
Десь вітер свище у гнізді лелечім
І ластів'ята відлетіли вдаль.
Розвій тривогу і сумні думки
Словами чи зіниць звабливим блиском,
Туман гойдає ясенів колиску,
Де юності загублені стежки.
Стежини ті вже інші босоножать,
Збивають роси із зелених трав.
І ті пісні, що я не доспівав,
Тепер тебе уже не заворожать.
Розвій мою задуму хоч на мить
Вітрами падолистими здалека.
Весну у гнізда принесуть лелеки,
Та моє серце вже не відболить.

Цілує річка берег, берег – річку,
Милуються у парі за селом.
Їм світить нічка зорянисту свічку,
Щоб не згубила річечка русло.
І я, мов берег, горнуся до тебе,
Ти – моя річка, щира і свята!
На крилах долі під високим небом,
Мов ластів'ята, линею крізь літа.
Десь відгриміли грози за порогом,
Вінки весільні понесла вода.
Ховає берег радощі й тривоги,
Сміється річка вічномолода.

Канули літа наші у Лету,
Посумніли дні і журавлі.
Ти, моя голубко і Джульетто,
Чом таїш невгоєні жалі?
Глянь у небо, знову зорепади
Заплітають зоряні вінки.
Хто тобі сказав, що все позаду?
Ми красиві на свої роки.
Ми щасливі, що цвіли у квітні
Тим коханням, що дарує Бог,
Ми щасливі, що у ночі літні
Стежечку ділили на обох.
Глянь, голубко, як квітують пишно
Рожі у твоєму квітнику.
Ти моя сумна осіння вишня,
Ти одна Джульетта на віку.
Онучата засміються дзвінко,
Защобечуть, наче ластівки.
Дякую тобі, кохана жінко,
За любов і вірності роки.

Я віддзеркалюсь у твоїх очах,
У синіх плесах, в берегах тінистих,
Де вогник радості й надії не зачах,
А пламеніє юно і вогнисто.
Ті падолисти обважнілих літ
Тебе не похилили, наче смута.
В ясних очах небес блакитний цвіт
І погляд вільний, легкий і розкутий.
Я віддзеркалюсь у твоїх очах,
Бо у моїх вже квітнуть хризантеми.
І линуть вдаль на ста семи вітрах
Миттеві радощі, турботи і проблеми.
В тінистих берегах знайду спокій,
Лише примруж свої привітні вії.
Бринять думки, немов бджолиний рій,
І погляд щирий, наче сонце, гріє.

Щедрим дощиком із хмарини
Ти у світ мій весняно ввійшла,
Люба жінко, кохана дружино,
Світла доле і зірко ясна.
Напувала медами душу
І тернила до болю не раз.
Як скалу, що ніхто вже не зрушить –
Непорушне єднання у нас.
Хоч літа посипали стежини
Білим інеєм втрат і розлук,
Ти для мене завше єдина,
Мамо радості, смутку і мук.
Хай тобі росяніють світання,
Б'ють цілющі джерела землі,
Щоб осіння квітка кохання
Не зів'яла на щедрім столі.
Щоб, як промінь ранковий гляне
З високості у долю ясну,
Ти мені шепотіла: «Коханий,
Це нам сонце дарує весну».
Щоб, як зорі відчинять фіранку
Серед ночі у синім вікні,
Найсолодшу свою забаганку
Ти довірила млосно мені.

Сповиток ночі твій гойдає сон,
Такий легітний і солодкомлосний.
Моє безсоння вдаль несе вогонь,
У спогади, де весни високосні.
Де звабами манило все навкіл
Й трояндами вуста полум'яніли,
Де, мов зірницю в небі поміж зір,
Кохання квітку я зірвав несміло.
Не відав, що холодний блиск зірниць
Лише манить, але душі не гріє.
Та серед тисячі імен і лиць
Я вибираю лиш одне – Марія.
Сповиток ночі твій гойдає сон,
Та вже світанню солов'ї радіють.
Не остуди байдужістю долонь
Надію, що у серці ще жевріє.

Коли погаснуть в небі всі світила
І чорний морок заповонить світ,
Для мене станеш ти зорею, мила,
На одну мить, а, може, сотню літ.
Як пересохнуть океани й ріки
Й затихне дзвоник чистого струмка,
Твій поцілунок напоїть, мов ліки,
І приголубить вірності рука.
Коли розвіє вітрової надії
І скрижаніють квіти сподівань,
Ти словом, наче сонечком, зігрієш,
І сумніву розсіється туман.

Збірка
«За ниткою Аріадни»
(2014 р.)

Твоїм ім'ям сумую і радію,
Твоїм ім'ям караю і прощу.
З твоїм ім'ям надії зерна сію,
Зневіру в своє серце не впущу.
З твоїм ім'ям світанки розвидняю,
В твоєму імені – моє серцебиття.
Поєму долі в імені читаю,
В твоєму імені, де сенс мого життя.
Твоє ім'я, мов пелюстки лелії,
Твоїм ім'ям зів'яне й розцвіте.
В твоєму імені, Маріє,
Благословення Господа святе!

Я її ревнував до сина,
Що любов навпіл половинив.
Я покутував всі провини
За гріхи учорашні невинні.
А мале янголятко п'ялося
І вустами перса воложило.
Рученятками пригорталося
До погідного світла Божого.
Я її ревнував до сина,
Я її ревнував до світу.
А в душі розцвітала калина
Благовійним любові цвітом.
Наше диво завершилось – баста!
Сонце в затінок гонить тіні.
Проростають зернятка щастя
Із твоєї й моєї кровини.

Без тебе не цвістиме без,
Без тебе сонце потьмяніє.
Немов по вістрях лез,
До тебе йду, Маріє.
Без тебе в хаті темна ніч,
Без тебе серце порожніє.
Шляхами вічних протиріч
До тебе йду, Маріє.
І коли скрипку у футляр
Сховає мій скрипаль надії.
Тебе, мов зірку з-поміж хмар,
Шукатиму, Маріє!

Золоте весілля

Спрагли від сонця яблуні в саду
Червоні ябка кидають додолу.
Чи пам'ятаєш, як ще молоду
Тебе дружиною привів додому?
Тривога у сполоханих очах
І сум за тим, що вже не повернути.
До тебе довго приходили в снах
Дівочих днів подруги незабутні.
Творець зумів колись створити світ
І ми створили свій – добра й любові.
В снопи в'язалися стебельця літ,
Ставало менше таїн загадкових.
Немов птахи, звили гніздечко-дім,
Добротний, світлий, з цегли і бетону.
У лоні материнському твоїм
Знайшли притулок два сини і доня.
Здається, що недавно все було,
А вже батьками стали наші діти,
Збираються на свята за столом
Три внуки і три внучки, наче квіти.
Вже й правнук жвавий голос подає
І, наче тато, м'ячиком футболить.
Допоки світ і ми на світі є –

Хай береже нас добра панна-доля!
Хоч не надбали золотих прикрас
І не ворожили на приворот-зіллі,
Та небо нам дарує у цей час
Величне свято – золоте весілля!
Хвала Творцю за милість і добро,
Що допоміг здолати біль і втрати,
Що щедрим, ніжним янгола крилом
Зумів усіх, як батько, обійняти...
Зачерпну золота із скрині літ,
Тобі в долоні висиплю, кохана.
Ще вишні даруватимуть нам цвіт
І промінь сонця приголубить зрання.

(06.09.1969–06.09.2019)

Збірка
«Соло сонця»
(2021 р.)

А к р о в і р ш ...

Д а р у ю р а д о с т і х в и л и н и,
Р и м у ю л і р и к и р я д к и.
У с е л и ш е о д н і й, є д и н і й,
Ж а д а н і й ж і н ц і н а р о к и.
И н ч і в с м і х а ю т ь с я з в а б л и в о,
Н а д і ю т ь с я н а щ о с ь т а к о ж,
А я і д у т а к и й щ а с л и в и й
М і ж д в о х з в а б л и в и х о г о р о ж.
А л е о д н у в і д ч и н ю б р а м у,
Р а х у ю к р о к и д о д в е р е й...
І д е н а в с т р і ч д р у ж и н а й м а м а,
Я п ' ю л ю б о в з і ї о ч е й.

28.08.2020 р.

Волосся розплелось на подушці,
А на повіках ще дрімала ніч.
Та крізь віконце уже сонця смужка
Твій сон солодкий проганяла пріч.
Відчиню тихо двері у кімнату,
Поспи ще трохи, люба, подрімай.
Нехай тобі крилаті янголята
У снах грайливих подарують май!
Отой колишній, як цвіли черешні
Й півоній багряніли пелюстки.
А спогади, немов залізні клешні,
Стискають знову серце і думки...
Кохання розцвітало, наче квітка,
Тобі весільну одягнув фату.
І зорі й місяць нам були за свідка
У ніч єднання, грішну і святу...
Дарує ранок сонця акварелі
І проганяє сни з дрімотних вій.
Де ми зустрілися на долі паралелях
Ще не зів'яли пелюстки надій.

10.07.2020 р.

Зацілюю літнім дощем
Твої очі, вуста і намисто на шиї.
Перевеслом веселки в Едем
Ми підемо крізь бурі й завії.
Ми самі вибирали той шлях,
Де і ружі, і сльози на росах,
Де в дитячих щасливих очах
Наша пісня й любов безголоса.
Нас світанки манили крилом
В журавлині світи неозорі.
Сяють ласкою, світлом й теплом
Твої очі зелені, як море.
А вже бабине літо пряде
Понад нами сумну павутину.
Жовтий лист тихим бодем впаде
На твою шалянову хустину.

21.06.2020 р.

Вони стояли поруч чимось схожі,
Весняне небо у ясных очах.
Вони стояли поруч такі гожі
Й троянди розцвітали на вустах.
Дружина й дочка – дві моїх розради,
Промінчики в ранковому вікні.
Мое натхнення, радість і порада,
За що Господь вас дарував мені?
Чим вимолив, чи вимріяв допіру,
Чим заслужив, а, може, зчарував?
Вони – моя любов і честь, і віра,
Я вищої любові ще не знав.
Онучами обдарувала доня,
Дружина долі заплела вінок,
Леліла мрію в материнськiм лоні
І серцем чула біль мою і крок...
Вони стояли поруч чимось схожі,
В очах весняне небо розцвіло.
І білоперий янгол на сторожі
Над нами ніжно розпустив крило.

10.09.2020 р.

Сльозою неба причастився вечір,
Червоне сонце згасло, як свіча.
Тебе обніму за тендітні плечі,
Буду читати лірику в очах.
Дощу краплини грають, як цимбали,
Сплітаються в римовані рядки.
Хто вам сказав, що ми вже відкохали,
Що нас зігнули болі і роки?
Хто вам сказав, що все вже проминуло,
Що наша місія звершилась на землі?
Ми ще живі...Ви чуєте? Ви чули?
Нас доля ще гойдає на крилі...
Сини й онуки прийдуть на гостину,
І розійдуться – в кожного своє.
А я радію кожної хвилини,
Що ти у мене – я у тебе є.
Стрічаємо світання і смеркання,
У мріях линемо у далі голубі.
В живій душі не згас вогонь кохання
І вірші я присвячую тобі.

07.01.2021 р.

Я твоє не затьмарював сонце,
Ти купалася в ласці й теплі,
Й дарувала синам нашим й доньці
Світлу долю і щедрість землі.
Я твоє не затьмарював сонце,
А вночі, наче місяць, світив.
Добрим янголом-охоронцем
В тихі сни на зорі приходив.
Розцвітали, як маки у житі,
Наші діти дзвінки і міцні.
Ладна була їм небо схилити,
Небеса дарувала й мені...
Із літами любов не здрібніла,
Ми її розділили на всіх.
Кожній світлій хвилині раділи,
Були щедрі на ласку і сміх.
Я твоє не затьмарював сонце,
В сірі дні ще й своє дарував...
Хризантеми цвітуть під віконцем,
Наче наша осіння любов.

25.10.2020 р.

Застигла на віях сльоза, як кристал,
Легенями неба зітхнула востаннє.
Залишила біль і невгоєний жаль,
І кару розлуки на пружі смеркання.
Чому ти пішла, як зотліли сніги,
Як ніжні підсніжники зичили долі?
Ріка мого жалю рве береги
І серце голосить від болю.
Чого ти пішла, як по вінця добра
У хаті, в коморі, у скринях?
Чому ти пішла така молода,
Дружино моя і ґаздине?
Як тішилась ти своїми дітьми,
Внучат до серденька тулила...
Чому ти пішла у пенати пільми,
Відлинула в небо на крилах?

11.03.2021 р.

Коли ми проводжали тебе
У останню Господню дорогу –
В небі сонце світило бліде
Й воскресали землі перелогі.
А на завтра пішли вже дощі,
Сірі хмари лягли за обрій.
Як там в небі твоїй душі,
Моя ніжна, утрачена доле?
Де не гляну – образ живий
Бачу в хаті у кожній кутині.
Чую голос лагідний твій,
Що із простору піснею лине.
У кімнаті твоїй, як завжди,
Десь у кахлях потріскують дрівця.
Хоч зігрітись вночі приходи
І погладиш мене по голівці.
Відчуваю – що вірна душа
Ще дочасу блукає між нами.
Пригортає духовно внучат
І голубить дочку із синами.
А до мене прилинеш із мряк
У печалі благої молитви...
Я без тебе не зможу ніяк,
Але мушу навчитись з цим жити.

13.03.2021 р.

А здавалося, що я сильний,
Що до болю тверезий і мужній.
Що на Музи легітних крилах
Подолаю висоти ружні.
Що сльозину з гордого ока
Не зроню, аби злісні раділи.
Що мене не здолають уроки
Тих, що в заздрості причаїлись.
А здавалося – що залізний,
Загартований в полум'ї долі.
Та прошила стріла наскрізно
Мое серце, сповнене болю.
Згасла в небі високому зірка,
Що мій шлях осявала донині.
Дні весняні поблідли і згіркли,
Як без тебе прожити, дружино?
Хто до мене промовить слово,
Повне ніжності, ласки й любові,
Хто мене приголубить знову
У холодні ночі зимові?
А здавалося, що я мужній,
Доки ти була поруч, лебідко.
Та зів'яла життя мого ружа
І в туманах сонця не видко.
Але мушу якимось кріпитись
Й пережити ці чорні години.
Є у мене внучата і діти –
Твого щедрого серця клітини.
А здавалося, що я сильний,
Кам'яний, а не з плоті і крові...
У душі порожній, стерильній
Вже не квітне троянда любові.

От і все – завершилась дорога,
Обірвалася твого життя струна.
Співчуття не прошу у нікого –
Знаю, в тому лиш моя вина.
Відпустив, як пташеня безкриле,
Ніжну душу в неземний політ.
Де знайти таку могутню силу,
Аби повернути у сей світ?..
Аби знову, як колись, під вечір
У кімнату тихо увійшла
І мені схилилася на плечі,
Й шепотіла ніжності слова.
Не повірю, що усе минуло,
Що розвіялось туманом по стерні.
А вже нічку на вустах заснулих
Не розвиднить жоден день мені.
От і все – скінчилася дорога,
Зойкнула твого життя струна.
На душі неспокій і тривога,
І холодна вічності зима.
Будуть весни й світанкові роси
Діамантами заграють на траві.
Та в моїй печалі безголосій
Не воскреснуть почуття живі.

!6.03.2021 р.

Я був і на коні, і під конем,
Був у сідлі і без сідла частіше.
Та не шукав собі химерних тем,
А сірий світ словами вірша тішив.
А поруч була ти – проста й земна,
Моя тендітна, ніжна хризантема,
Моя одвічна радість і весна,
Моя одвічна нескінченна тема.
Коли тебе гойдали мрії-сни,
До мене прилітала Муза-діва.
З прозорими і світлими крильми
Така велична, горда і щаслива.
Ні разу ти не бачила її,
Та у душі присутність відчувала.
Й коли читала віршики мої,
До неї – неземної – ревнувала...
Тепер зустрілись ви на небесах
І мирно про усе погомоніли.
Я вас кохав, як синє небо птах,
Чому ви десь за обрій відлетіли?
Я був і на коні, і під конем,
Чіплявся і за волос, і за гриву.
Сумує небо весняним дощем
У тім раю, де був колись щасливий.

18.03.2021 р.

*У державній установі помилково
видали «Свідоцтво про смерть»,
в якому було вказано
моє прізвище замість прізвища
дружини, яка відійшла у засвіти...*

Мою смерть засвідчили офіційно
На паперовому бланку з печаткою.
А я живий і дочасу спокійний,
Йду до Музи вузенькою кладкою.
Мене списали в архіви державні,
У якісь там комп'ютерні бази.
Бо прожив надто довго і славно
В дивнім світі химер і фантазій.
Мене списали – хоч і випадково,
Той папір для моєї лебідки,
Що у небо злетіла святкове,
Як весни розпустилася квітка.
Ладен з нею ділити долю,
Низьке небо і чорні хмари,
Та ще мушу засіяти поле,
Що у віно колись нам дали.
Та ще мушу внучат подружити
І сказати напутнє слово.
Я помер на папері – щоб жити
І воскреснути знову і знову.

19.03.2021 р.

У тому світі, де ще квітли вишні
І ти, мов вишня, розцвітала теж,
Де ми наївні і в коханні грішні
Спокусами впивалися без меж.
У тому світі, де веселка долі
Нам дарувала зоряні вінки,
Де ми засіяли весняне поле
Зерном надії з щедрої руки.
У тому світі, де зростали діти
І внуки щебетали на порі,
Уже холодне сонце мені світить
І згасла свічка віщої зорі.
Тебе нема – стали чорніші ночі,
Змій безнадії душу обійняв.
Тобі зозуля купу літ пророчила,
А скільки їх – чомусь не запитав.
Сумують дні у крижанім полоні,
У сірих хмарах далі голубі.
Вже не зігрію я твої долоні,
Не висушу гірку сльозу в журбі.
Але зйдуть сніги і завесніє,
Кохання юне проліском зійде.
Та моє серце більше не зуміє
Так покохати, як любив тебе.

20.03.2021 р.

На кордоні – між «до» і «після»
Не співають дзвінки солов'ї.
Хтось украв мою Музу і пісню,
Хтось забрав в синє небо її.
Виглядаю з Чумацького шляху,
Виглядаю з далеких світів.
Мо' повернеться в образі птаха,
Може скаже хоч декілька слів.
Як там, люба, тобі у безмежжі,
В безтілесному сонмищі душ?
Я збудую із мрій своїх вежу
І до тебе прийду колись теж.
Та ще мушу у повісті долі
Дописати сумний епілог.
Поміж нами лиш небо і зорі,
Поміж нами молитва і Бог.
На кордоні – між «до» і «після»
Березнево хмеліють гаї
І твою недоспівану пісню
Доспівають колись солов'ї.

23.03.2021 р.

Дичку-яблуньку посаджу
І прищеплю твоєю йоною.
Ти плекала її молоду
Й милувалася цвітом і кроною.
Ти кохала рожевий цвіт
І весняну мелодію сонця.
Скільки літ ота йона стоїть,
Що була твоїм охоронцем.
Та чомусь задрімала на мить
На порозі весняного раю.
Ніжна гілка скорботно тремтить,
А тебе вже немає, немає...
Не догледіла, не вберегла,
Тихо плаче вітру сопілка...
Але прийде осіння пора
І плоди зарясніють на гілці.
Назбираю у кошики знов
Тих черлених яблучок з раю.
А у них твоя радість й любов,
Що мене на сім світі тримає...
Дичку-яблуньку посаджу
І прищеплю з любов'ю тобою.
Я до неї щоразу прийду
І поранене серце загою.

27.03.2021 р.

Як сумно на землі без тебе,
Яка холодна на вустах печать.
А поміж нами лише сіре небо,
Де журавлі із вирію летять.
А поміж нами зоряна безодня
І прірва, глибиною у віки...
Усе людина подолати годна,
А смерть ще неподолана ніким.
Сумує на столі світлина,
Де ти в саду з трояндами стоїш.
У ситцевому платті і хустині,
І звично, по-сільському, босоніж.
Яка щаслива мить, які хвилини...
Вишневий цвіт нам сипався до ніг.
Пробач мені, невтїшена дружино,
Що зірку твого щастя не вберіг.
Що не тулив в осінні дні до себе,
Що не носив, лебідко, на руках...
Як сумно на землі без тебе,
Яка печать холодна на вустах.

02.04 2021 р.

Я – мов човен з одним веслом
В штормовому холодному морі.
Ти змахнула крилом за селом
І полинула десь поміж зорі.
Залишила мене назавжди
Віч-на-віч із стихіями світу,
А вже скоро весняні сади
Забують розмаєним цвітом.
Задухмянять бузок і жасмин,
І черемха сп'янить надвечір'я...
Лине вічності зоряний плин
У зажуру мою і безслів'я.
Прилітай хоч голубкою в сни
До гніздечка самотнього голуба,
Де суцвіття любові й весни
Розкололи юдолі молотом...
Я – мов човен з одним веслом,
Хвилі б'ють у чоло безнадії.
Та крізь ніч і небесний огром
Я твій голос чую, Маріє.

04.04.2021 р.

Я не навчив її любити осінь –
Вона кохала черешневий цвіт.
І не судилося, і не збулося
Нам лебединий звершити політ.
Півоніями квітли сиві ранки,
П'янила хмелем молода трава.
Я пригортав її, немов коханку,
І наймиліші шепотів слова.
Уста, немов черешні, розцвітали,
В очах леліла неба глибина.
Я ще не знав, що привидам блукала
Десь у садах розлучниця-весна...
Я не навчив її любити осінь,
Я не навчив любити листоліт.
Вишневий цвіт у сивому волоссі,
Мов лебеда обірваний політ.

20.04.2021 р.

Чомусь сумною стала рідна хата
І не лунає пісня, ані сміх.
Бентежить моє серце біль утрати,
В очах задуми падолист заліг.
Та принесуть Великдень ластів'ята,
І хата, наче вулик, забринить.
Сини приїдуть, дочка й онучата,
Око айфона зафіксує мить.
Душа благословиться небесами,
Полине пісня дзвонів над селом.
Та сумно дітям, що не буде мами
За Великоднім радісним столом.
Що вже не так привітно в теплій хаті
І якісь інші страви і вино...
Та защебечуть тихо онучата –
І наші душі злиються в одно.

30 04.2021 р.

І знову пригадалися гаївки,
«Дзвіниця» з хлопців в мене на плечах.
Вишневий цвіт зриває вітер з гілки
І вдаль несе, немов на крилах птах.
Весняне небо розгойдали дзвони,
У пуп'янках ще зачаївся без...
Минуле лине із мого безсоння –
Христос Воскрес! Воістину Воскрес!
В минулому ще ти – така привітна,
А поруч я – у долі на краю.
Святкова радість у зіницях світлих
Зігріла душу зболену мою...
Стою серед весняної стихії,
Торкаюся душею до небес.
Великдень знову мою душу гріє,
Прилинь хоч пташкою у сни, Маріє...
Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

02.05.2021 р.

Мені тебе подарувала доля
У вересневу прохолодну ніч.
Коли у небі золотисті зорі
Бриніли, наче бджілки, зусебіч.
А ми могли би розминутись в часі,
Розвіятись вітрами по стерні.
І хтось вже інший, на принади ласий,
Наспівував тобі мої пісні.
Та змилостивилось осіннє небо
Й зачарувало мрію молоду.
Достигле яблучко зірвав для тебе,
Мов колись Адам в райському саду.
Спокуснице, з тобою завше грішний
Я був у ніжній радості й біді.
Кохання щире заплітав у вірші,
Взамін нічого не просив собі.
Достатньо було доторку й цілунку,
І погляду закоханих очей...
Забрав мою лебідку і чаклунку
Володар неба й зоряних ночей.
Ніколи вже не визволю з полону,
Не викуплю за злото й срібляки.
А спогади, мов коні на осонні
Летять галопом кризь мої роки.

03.05.2021 р.

Тепер уже не мають значення
Ані слова, ні вогники з очей.
Вже не покличуть на побачення
Зірниці наших місячних ночей.
Буде черемха духмяніти цвітом,
У рай весняний вабити мене.
І теплий вітер тихо гомоніти
Про щось таке таємне й неземне.
Та вже погас вогонь в моєму зорі
І чари ночі не бентежать дух.
Тебе нема – і плаче серце хворе,
Тебе нема – і сірий світ навкруг.
А в небі звабно блимають зірниці
І повінь цвіту полонила сад.
І юний красень мрію білолицю
Покличе у травневий зорепад.
Усе повториться у замкненому світі,
Як вже до нас колись було не раз.
А в спогадах дарую тобі квіти
Й запрошую на наш весільний вальс...
Тепер усе не має значення...
А цвіт черемхи згадками бринить.
У снах прийду до тебе на побачення
І заберу у вічності на мить.

06.05.2021 р.

Не підемо по стиглу малину
На світанку, як було колись.
Вже тебе – мою Мавку єдину
Не зчарує малиновий ліс.
Буде завше мені духмяніти
Наше літо, де радості цвіт,
Де розмаєні юності віти
І чарівний малиновий світ.
Не прийдеш у моє надвечір'я,
Загубилась в захмарних світах.
Тихим болем сумує подвір'я,
Де троянди твої в квітниках.
Напуваю водою вазони,
Ніжним цвітом милуюся знов.
Ти зорею в моєму безсонні
Розцвітаєш, як перша любов.
А в саду зашарілися вишні,
Як дівочі спраглі вуста.
У далекому світі колишнім
Малинові наші літа...
Не повернуться ночі кохання
І зачаття свята таїна.
У твоєму холоднім смерканні
Забриніла моя сивина.

10.07.2021 р.

Без тебе сумно в сему світі жити,
Ні з ким ділити радість і біду.
Посію на могилі сльози-квіти,
До тебе в гості ще не раз прийду.
Не співчувайте, співчуття не втішать,
Слова розвіє вітер, наче дим.
Свою журу я вишию у віршах
І розцілюсь з образком живим.
У самоті своїй я не самотній,
Зі мною вишні й яблуневий цвіт,
Зі мною трави й небеса Господні,
І журавлів розкрилений політ.
У самоті своїй – не одинокий,
У снах голублю зоряну весну,
Коли уперше парубоцьким оком
З усіх дівчат я вибрав лиш одну.
Тепер весна її забрала в мене
І не сказала, за які борги...
Черемха листям тріпотить зеленим,
Рве повінь смутку серця береги.
Не вчіть мене, як маю далі жити,
Не співчувайте – досить слізних слів.
За все в житті готовий заплатити,
За ту єдину – чомусь не зумів.

10.06.2021 р.

Я з тобою пройшов сто доріг,
Я тебе прочитав, наче книгу,
Я тебе, мов зіниці, беріг
Й зігривав у мороз і відлигу.
Дарував ніжний спів солов'їв
І півонії, росами вмиті.
Я тобою, мов ватра, горів,
Найріднішою в цілому світі.
Берегине розради й надій,
Ніжна пташко земної любові,
Чую голос зажурений твій
Десь із простору знову і знову.
Прилітаєш голубкою в сни
У прозорім серпанку туману.
Хоч крилом мене легко торкни,
Аби в серці загоїлась рана...
Я з тобою пройшов сто доріг,
Я з тобою відчув свою силу,
Я твій образ назавше зберіг,
Ти – єдина, кохана і мила.

17.06.2021 р.

Збірка
«Автограф
на камені»
(2022 р.)

Достиглим яблуком до твоїх ніг
Я колись ніжно й сонячно скотився.
Гординю в своїм серці переміг
І на світанку росами умився.

Надвое розколось моє «Я»
І небо об'єднало нас в єдине.
Чому ти згасла, зіронько моя,
Коли на веслах човен долі линув?

Тепер пливу без компаса й стерна,
Одним веслом натужено веслую.
А десь за обрієм уже бринить весна
І клекіт журавлиний знову чую.

Чуєш, сину, як вітрів кларнети
Забриніли знову вдалині,
Як світанки кличуть півні треті
І стають якісь коротші дні?

Чуєш, сину, як дзвенить струною
У криниці вічне джерело?
З неї воду пили ми з тобою,
Чисту і цілющу, як зело.

Глянь у небо – знову з журавлями
Відлетіло літо за моря.
Сумно, що немає з нами мами,
Що погасла вже її зоря.

Соком мліють грона винограду,
Йони грають сонечком вгорі.
Запитаймо у небес поради
Як прожити маєм на порі.

Та чомусь у неба безголосі
Не почули заповітних слів...
А десь осінь вже тумани косить
І дощами обрій зарядів.

Півонії багряні розцвітали
І небо кликало у зоряний вояж,
І вечір – той, що був лиш наш,
Коли кармінні зорі нас вінчали.

Єдиний вечір – та сліпуча мить,
А скільки в ньому сподівань і втіхи.
Життя колись розставить свої віхи
І в пам'яті минуле відболить.

Та отой вечір поєднав навіки
Наші наївні молоді серця.
З тобою в парі йшли ми до кінця
Думками злиті, як маленькі ріки.

І стала повноводна і дзвінка
Нашої долі течія щаслива.
Де загубилася, голубко моя сива,
Де твоя врода й вірності рука?

А у душі щемить травневий вечір,
Де ти така весела, як весна.
Хмелію знову, наче від вина,
І у думках голублю твої плечі.

У лікарняному вікні,
Коли безсонням тліла нічка,
Почувся голос твій мені
Сумний, мов жебоніння річки.

Яку в осінні холоди
Зціпили пазурі морозу,
Що відчувала крик біди
І крижані кристали-сльози.

Твої й мої – такі гіркі,
Що зачаїлися в зіницях...
Між нами вічності роки,
А що було не повториться.

У лікарняному вікні
Уже світанок рожевіє.
Хоч слово ще скажи мені
Як тобі там, моя Маріє?

До тебе йшов по зоряних стежках,
До тебе йшов крізь грози і завії.
Світлини моїх стертих підшов
Розкажуть, що словами не зумію.

До тебе йшов, до тебе й досі йду,
Так не спішив ніколи й ні до кого.
Несу в бесагах радість і біду,
Безсонні ночі і свої тривоги.

Я вірю, що чекаєш до пори,
До болю в серці й спалаху надії.
Колись розкажуть сиві явори,
Які тернисті ті шляхи до мрії.

Загубив я від дверей до раю
Долею даровані ключі,
Де мене ще й досі виглядає
Зірка долі з неба уночі.

Десь посеред ночі та зірниця
Мерехтить у зболених очах.
Як тобі у Господа світлиці,
У високих райських небесах?

Безтілесним маревом блукаєш,
Пташкою тріпочеш під вікном.
Як мені знайти ключі від раю
І тебе впустити у свій сон?

Як не потривожити твій спокій
Згадками, що у серці десь на дні?
Чую, люба, твої легкі кроки,
Бачу у туманах вдалині.

А вже осінь проситься до хати
І роса студена на межі.
Якби ж ті ключі від раю мати,
Відчинив би райські рубежі.

Та небесні рубежі й закони
Не підвладні всім земним царям.
Листя осінь на долоні ронить,
Я тобі їх вітром передам.

Тобою дихав і горів,
З тобою розцвітав у слові,
На перевеслах чорних брів
Читав поезію любові.

Хотів у синяві очей,
Наче у морі, потонути,
У світі замкнених дверей –
Одні лиш прагнув відімкнути.

Лелів незайманість твою,
Лелів кохання ніжну квітку.
І кликав місяць і зорю
Любові й вірності за свідка.

Чому пішла за горизонт,
Де вже згасають наші зорі?
Життя – аукціон, де лот
Втрачає цінності поволі.

Тобою дихав і горів,
Тобою мрію ще і досі.
А вже на крилах сто вітрів
Прилинула коханка-осінь.

На твоїй могилі забували цвітом
Чорнобривці ніжні, як любові щем.
Мерехтіння свічки задуває вітер
І сумує небо зоряним дощем.

Безгоміння цвіту, безгоміння свічки
І твоєї долі вічна німота.
Вже скрипаль веселий своїм смичком
Нам не заспіває многая літа.

Доторкнутись серцем вічної скорботи,
Пам'яті торкнутись, що не відболить.
Там, де осінь в небі жовті хмари котить,
Твоя зірка долі сумно мерехтить.

Мені байдуже, що ідуть дощі,
Що сиві коси розплели тумани.
Лиш сумно, що не бачу уночі
Твоєї зірки в небесах, кохана.

А хмари, наче ворона крило,
Пливуть удалеч низько над землею.
Й вохровим листям знову замело
Стежину, що вела колись до неї.

Осіння мряка за віконним склом,
Перегортаю пам'яті світлини.
Напишу пісню золотим пером,
Нехай до тебе в небеса полине.

І новий день розвиднить небосхил,
Дощі розвіє понад полем вітер.
На полотнищі сонячних вітрил
Малює осінь спогади про літо.

Хотів до тебе доторкнутись словом,
Відчути серця запізнілий клич.
Знайти у світі дивнім й загадковім
Твій образ серед тисячі облич.

Інтуїтивно знову відчувати
Твою присутність, ніжний подих твій,
Запах волосся з ароматом м'яти
І шепіт голосу, замріяний такий.

Хотів обняти за тендітні плечі
І на руках понести в зорепад.
А ти пішла в незвіданість під вечір
І посумнів без тебе щедрий сад.

Холодна осінь остудила серце,
Іржавим листям замело стежки,
А в спогадах бринить весняне скерцо
І чую трем коханої руки.

Коли ще розцвітав під небесами
І був дзвінкий, як кришталева креш.
Хмелів в обіймах юної Оксани
І до Галини залицявся теж.

У рай блаженства кликали спокуси,
Вуста були солодкі, як меди.
В бузкову ніч щось шепотів Катрусі
І від цілунків не ховав сліди.

Осінім листячком розвіялись затії,
Мов журавлі, відлинули літа.
Подарувала дівчину Марію
Мені десниця Господа свята.

Я ще не вірив, що якимось зумію
Угомонити в серці буревій.
Та осватила доленьку Марія,
Немов веселка радості й надій.

З'єдналися навіки половинки,
Маленькі сонечка розквітли на порі...
Тепер до мене наймиліша жінка
Лише у снах приходиться на зорі.

Любове перша і любове крайня,
Ви, наче зорі, в небесах душі.
У снах приходите десь на світанні
І знову вам розказую вірші.

Любове перша з осені шкільної,
Любове крайня із весняних днів.
Обидві такі юні й загадкові,
Чому я вберегти вас не зумів?

Чом не повірив у веління долі,
Не заховав за тисячу дверей?
У моїм царстві болю і юдолі
Розквітли чорні квіти орхідей.

Любове перша – з юності Марічка,
Моя надія, радість і печаль.
У довгих косах полум'яна чічка*,
А над чолом зірниці пектораль.

Любове крайня і моя остання –
Дружина, мати й серця оберіг.
Осіння пристань щастя і кохання,
І долі нероззораний обліг.

Любове перша і любове крайня,
Мої дві зірки в райських небесах,
Мої утрачені надії й сподівання
Приходять на побачення у снах.

*квітка (діал.)

Котяться за обрій сонячні заграви
І шкребеться вечір у моє вікно.
Я б тобі сьогодні приготував каву
І на стіл поставив дороге вино.

Я б обняв за плечі, зазирнув у вічі
І відчув любові неземне тепло.
Та тебе від мене заховала вічність
Там, де небо в землю кроною вросло.

Скоро місяць-красень у високім небі,
Нашу давню пісню заспіває знов.
Не смакує кава і вино без тебе,
Догоряє сонце в полум'ї заграв.

Тиша у кімнаті, чути як комарик,
Крильцями тріпоче над моїм столом.
Засвітив для тебе зіроньки ліхтарик
Янгол білоперий осяйним крилом.

(коли ми ще були разом)

Налий мені червоного вина
Із того бутеля, що у пивниці.
Присяду захмелілий край вікна,
А за вікном дощі і громовиці.

А за вікном гримить війна стихій
І блискавиці цілять в тополину.
Вина червоного мені налиий
Й собі також налиий якусь краплину.

Присунься ближче – що-небудь скажи,
Відчуймо знову, як єднеє слово.
Чомусь ми на осіннім рубежі
Вже тверезіємо у мареві любові.

А нині захмеліймо від вина,
Й нехай стихія біситься громами.
У цьому світі ти лише одна –
Душі розрада і жага кохання.

Схилися ніжно на моє плече,
Лебідко сива, – я твій білий лебідь.
А блискавиці крешуть, як мечем,
Стежину долі, що веде до тебе.

І знову біль пронизує клітини,
У спогадах гірчить, немов полин.
А мріялось з тобою ще донині
Вітати в небі журавлиний клин.

Та надщербився віщій збанок долі
І зорі впали на крихкі сніги.
Під вечір ти полинула між зорі,
Де море вічності цілує береги.

Якби я міг, якби зумів спинити
Ту мить, що наче ворона крило.
Холодне небо і гранітні плити
Лягли, як брили, на твоє чоло.

Будуть світанки росами бриніти,
Відлинуть за край неба журавлі.
Я принесу тобі осінні квіти
І з журавлями зникну у імлі.

Чорний метелик, як ніч безголоса,
Тріпоче крильцями за вікном.
Може се душа твоя просить
Щось відоме лиш нам обом.

Але в тебе душа була біла
І жасмином духмяним цвіла.
Що за чорна мара прилетіла
До віконного дзеркала-скла?

Пріч метелику з чорними крилами
Хай тебе забирає пільма.
Де ти, доле, із крильцями білими
Хоч на мить доторкнися вікна.

Відчиню тобі навстіж всі рами
І засвічу воскову свічу.
Вже не граймося більше словами,
Промовчи – і я промовчу!

Чорний метелику – демоне аду,
Я вже випив гіркий твій напій.
Білий янгол мене розрадить
Й подарує троянди надій.

Над землею хмари опустили крила
І весняний дощик дрібно моросить.
Знову я, дружино, на твоїй могилі,
Де, здається, вічність зупинила мить.

Знову відчуваю той останній дотик
До руки й холодного чола.
В пам'яті перебираю всоте
Дні, коли ще вишня нам цвіла.

Як раділи ми красуні-доні
І синам, немов стрункі дубки.
Спогади, наче цугові коні,
Десь у далеч линуть крізь роки...

Великодні дзвони розхитали хмари,
Мерехтіння свічки – німота небес.
За яку провину я несу сю кару,
Як колись Месія на Голгофу хрест?

Я її видумав у снах і мріях,
Кохану жінку з ім'ям Марія.

На бригантині своє долі
До неї линув у світ любові.

У сині ночі і літні зливи
Кохав до болю і був щасливий.

Та налетіли шторми шалені,
Вітрила долі забрали в мене.

Забрали мрію в тенети змія,
І повернути вже не зумію.

Крешуть над світом злі блискавиці,
Журавка в небі – в руках синиця.

Зімліло серце, тріпочуть крильця,
А мені мрія допіру сниться.

Колись, як уже зблідне сонця блиск
Й нові світила зійдуть вогнеликі,
З серпанку зіткана мені з'явись
Й зустрінемося в просторі великім.

Дві безтілесні зболені душі,
Дві долі із осінньої світлиці.
А зорі будуть падати вночі
В джерельну воду отчої криниці.

Де нас забули трави й лопухи
І сліпі вікна ветхої оселі.
Дорога долі, відстанню в роки,
Нас розвела на різних паралелях.

Та ще допоки сонце і весна,
Наче веселка, грають в моїм зорі,
Приходить в сни засмучена вона
Й любов'ю напуває серце хворе.

А там, де зустрічаються світи
На пагорбі безмовної могили,
За непромовлені слова прости,
Сказати їх мені забракло сили.

Для себе в неба не просив багато,
Не нарікав на долю і уділ.
Десь іноді в житті бувало свято,
Десь іноді лиш ейфорії хміль.

Для себе в неба не просив нічого,
Для тебе раю на землі благав.
Чому пливеш до берега чужого,
Де пристань ще ніхто не збудував?

Там на морозі не розквітнуть рожі,
Надій зів'януть щедрі пелюстки.
І в сонмищі байдужих перехожих
Вже не відчуєш дружньої руки.

Для себе в долі не просив багато,
Для неї зірку в небі засвітив.
Та відчуваю й досі – винуватий,
Що не вберіг її, що відпустив.

Хотілося б намалювати сад,
Де розцвіла вже вишенька дружини,
Де мудра бджілка, наче на парад,
На свято яблуні запрошує родину.

І забринить симфонія надій
Понад рожевим яблуневим цвітом.
О, світе, – добрий, феєричний мій
Прагну тобою жити і п'яніти.

І знову повернутися в ту мить,
Коли з тобою милувався цвітом.
А сонце, мов кораблик, у блакить
Під парусами неба лине в літо.

Хотілося б намалювати сад,
Та дар малярства не моя стихія.
А десь черемхи ніжний аромат
Бентежу і неспокій в душу сіє.

Стою біля гранітної плити,
Вдивляюся в зіниці на світлині.
Вже не запрошую тебе прийти
У мої сни, засмучена дружино.

Я з болем відпустив тебе – лети,
Неначе пташка у саду Едему.
Мене також з обіймів відпусти,
Вони сумні, як пізні хризантеми.

Лиш іноді у березневі дні,
Коли ти відійшла в захмарні далі,
Зійди зорею десь у вишині
Й холодним світлом огорни без жалю.

Для тебе ніжні проліски зірву,
Такі ще по-зимовому холодні.
Тебе живою бачу наяву
Й дарую квіти, як колись, сьогодні.

Стою біля гранітної плити,
А над землею чорні хмари линуть.
І знову тихо шепочу: «Прости,
Що не вберіг тебе, дружино».

Допоки сонце біль роси
Не випило із ока квітки,
Чого бажаєш – попроси,
Моя зажурена лебідко.

Чом обірвався твій політ,
Коли троянди розцвітали,
Коли нам вишні білий цвіт,
У мить кохання дарували?

Відлинула у засвіти,
Зоря погасла серед ночі.
Лиш спогади, немов мости,
Чуттями об'єднати хочуть..

А сонце п'є нектар роси,
Промінням ніжить око квітки.
Чого бажаєш – попроси,
Коли у сни приходиш зрідка.

Про що я думаю в ту мить,
Коли ще свічка мерехтить
І на граніті твої очі
Про щось мені сказати хочуть?

А навкруги сакральна тиша
Лиш вітер квітами колише.
Й ніхто того не відчуває,
Як біль втрати серце крає.

Про що я думаю в ту мить,
Коли вже свічка догорить
І білий віск, як мої сльози,
Закрижаніє на морозі?

Не прийдеш до мене з літа-літечка,
Не впадеш під ноги листям осені.
Скрижаніла на морозі квіточка,
Білий іній у моїм волоссі.

Поміж нами простирадла вічності,
Де зірниці до галактик горнутья.
Припадаю до твоєї ніжності,
До твоєї долі, моя горлице.

Не розбудеш мене на світаночку,
Не торкнешся вже руками-крилами.
Зорі зазирають крізь фіраночку,
Наче твої очі, моя мила.

Знову дорікаєш мені щиро,
Що не зміг від болю захистити.
Відлетіла з журавлями в ірій.
Де світи туманами повиті...

Не прийдеш до мене з літа-літечка,
Не прилинеш пташкою у сні.
Скрижаніла на морозі квіточка,
Що розквітла пізно восени.

Як ти без мене, як я без тебе?
Дощами плаче холодне небо.

Сховали зорі похмурі хмари.
Як ти без мене, як я без пари?

Сумує голуб – нема голубки,
В душі розпука, на серці бубка*.

* рана (діал.)

Шаляновою тішилась хусткою,
Запросила у світ надій.
Прив'язала, немов мотузкою,
Ніжним поглядом із-під вій.

Повела за собою в тумани,
У спокуси гріховні кущі.
Нас вінчали барвисті світання,
Причащали осінні дощі.

Плід кохання дозрів у лоні
І з'явився у світ на порі.
Із твоїх груденят, мов бутони,
Молочко пили дітки малі.

Виростали сини наші й дочка
І батьками ставали самі.
Вже онучка голубить синочка,
А ти снишся щоночі мені.

Чом пішла по Чумацькому шляху
До Едему, де вічності плин?
Десь тривожно зойкнула птаха,
На душі гіркота, як полин.

Збірка
«Строфи
з-під крила Фенікса»
(2023 р.)

На очі навертається сльоза
І знову серце затерпає в грудях.
Бо не усі слова тобі сказав
Десь очі в очі й сонмищі вселюддя.

А вже із вирію вертають журавлі
Й малює сонце небо кольорами.
Колись в сей день у згорточку малім
Тебе журавлики принесли мамі.

Весняні зорі повінчали нас
І запросили в небо журавлине.
Крилом в крило ми линули крізь час,
Неначе біла пара лебедина.

Та надлетіла хмара грозова
Й забрала мою втіху і розраду.
Зів'яла в лузі молода трава,
Сумує твоя вишня серед саду.

А на очах така тремка сльоза
І серце в грудях затерпає знову.
Бо не усі слова тобі сказав,
Моя утрачена надіє і любове.

Я сьогодні святковий такий,
Наче ґудзик нового мундира.
Журавлів повертається стрій
В рідне небо з далекого вирію.

На вітрилах заморених крил
Запах вітру й чужинських просторів.
Скільки бурь обминали і хвиль,
Коли шлях вибирали по зорях!

А у гніздах ночують вітри
І зі страхом світанку чекають,
Та втікають за обрій мерщій,
Бо господарі гнізд прилітають.

Розвеснілася плоть і душа,
Серце прагне леготу нині.
Сам не знаю, чому поспішав
Я назустріч сім'ї журавлиній.

Певно в клетоті їхніх дзьобів,
Що над стріхами знову полинув.,
Добру звістку почути хотів
Десь із вирію, від дружини.

Нині, в день її уродин,
Принесу на могилу тюльпани,
Бо наснився лелечий клин,
Що на крилах приніс кохану!

*За народним календарем 19 березня
бузьки поверталися із вирію в рідні гнізда.
В сей день я вітав дружину з Днем народження...*

Колись, як вже закінчиться війна
І небеса розродяться дощами,
Наллю в бокал домашнього вина
І вип'ю сам – пробачте, що не з вами.

Не прагну виносити на загал
Душі своєї неспокійну вдачу,
Свої стремління, сумніви і жаль,
Що у житті, ще щось для мене значить.

Колись, як вже закінчиться війна
І на окопах виростуть ромашки,
Прилине на світанку до вікна
Мойого болю неутішна пташка...

На тій війні я не втрачав синів,
Та на війні поміж життям і смертю.
Домовитися з небом не зумів,
Аби з її очей сльозину втерти.

І до сих пір бринить ота печаль,
Ота сльоза студеного прощання.
А журавлями зарясніла даль,
Немов відлуння нашого кохання.

Колись лелекам у сей день казав:
– Спасибі, бузьки, за мою Маруську!
Й дружину з уродинами вітав,
Вербових котиків даруючи галузку.

Невже тобі замало свого горя,
Що і моїм болієш день при дні?
Твоя сестра не вернеться ніколи,
Вона у снах являється мені.

Така прозора, легка і легітна
Із білими метелика крильми.
Удвох ми з нею линули до світла,
Що десь іще зоріло із пітьми.

Й не відали, що світло те підступне,
Що то пекельних візій міражі.
Нас зупиняли всі вітри попутні,
А ми не слухали й згоріли на межі.

Чомусь так часто ся світлина болю
Приходить в сні у світанкову мить
І терен згадок знову серце коле,
Та вже не відчуваю – що болить.

Не прагну співчуття, ані розради,
Нап'юсь з джерел йорданської води.
Білі сніги на вишні серед саду,
Яку колись для тебе посадив.

На перехрестях долі
Зустрілись ми колись,
Мов колоски у полі,
У сніп один сплелись.

Мосяжно забриніли
Слова, мов тятива.
І стріли полетіли.
Навіщо тут слова?

Радів я серцем щиро,
Як сина колихав.
І у життєвім вирі
Єднала нас любов!

Коли ще вечір вчором не став,
Лиш ледь зазоряніло на причілку,
Тебе утрачену я знову пригадав,
Моя сумна дружино-перепілко.

Як, відчинивши дзеркала вікон,
Вдивлялись ми у Всесвіту безодні
Й збирали зорі в пригорщі долонь,
Щоб зіквітчати кошик великодній.

Святилися барвисті писанки,
У вишиванках ґазди й молодиці...
Голубка біла злинула з руки
Й полинула у Господа світлицю.

Та знову великодниться земля,
Калачик сонця котиться по небу.
Дай мені, доле, крила журавля,
Аби злетів десь вище понад себе.

Аби забув про втрати і печаль
І розцвітав у великоднім слові.
Усе на світі проминається, на жаль,
Та не змілють почуття любові.

Мені ще так ніколи не боліло,
Мене ще так ніколи не пекло.
Ти, мов хмаринка, в небо відлетіла,
Мені залишила лиш спогадів тепло.

Бентегою наповнені хвилини,
Сиджу у темряві, а на столі свіча.
А в спогадах знову до тебе лину,
Бо іншої такої не стрічав.

По гороскопу я – осіння Діва,
Тебе ж принесли мамі журавлі.
Та нас кохання полум'я зігріло
І дарувало щастя на землі.

Дочку мені подарувала в січні,
А в дні квітневі – хлопчиків-орлят.
І я повірив, що уже довічно
Для нас цвістиме яблуневий сад.

Та вдарили морози навіжені
І чорний ворон замахнув крилом.
У березневі дні пішла від мене
І в хмарах загубилась за селом.

Мені ще так ніколи не боліло
І не пекло у зболених грудях.
А ти життя і білий світ любила,
І цвіт кохання у моїх очах.

Запраглося і літа, і тепла,
І сонця золотистого причастя.
І аби ти, кохана, одягла
Намисто, подароване на щастя.

Заплющу очі й бачу наяву
Тебе таку веселу і привітну.
У том світі, де тепер живу,
Вже відлетіли птахи перелітні.

Студений вітер у сумних гаях
Наспіває мелодії зимові.
А ти приходиш іноді у снах,
Моя утрачена надіє і любове.

Та вже чомусь не відчуваю щем
Від доторків холодних і примарних.
А небо квилить мрякою й дощем
І хоче ще розчулити намарно.

Світанок сивіє, як молода вдова,
Сніжинок біль на китицях калини.
Свого життя завершую жнива
Й несу жертви на вівтар святині.

Душею прагну літа і тепла
І сонця поцілунків золотистих,
І аби ти, кохана, одягла
На щастя подароване намисто.

Коли в душі бентега й колотнеча
І в серці не співають солов'ї,
Я пригадаю знову літній вечір
І очі розтривожені твої.

А в них непевність, відчай і надії,
Сто запитань застигли в німоті.
Ти ще не вірила, кохана, що зумію
Стати єдиним у твоїм житті.

Не замикав у клітку свою пташку
І дарував польоту щемну вись.
Ранкова кава духмяніла в чашці,
А дні веселкою у коси заплелись.

Прийшла пора осіннього ужинку,
Гойдаються тумани по ріллі.
На п'єдестал любові ставлю жінку
Єдину, неповторну на землі.

Щебечуть внуки, наче ластів'ята,
Змужнілі діти свій торують шлях.
Не часто у житті буває свято,
Та воно завше в люблячих серцях.

Ти в світах, де немає мереж,
Телефон твій давно поза зоною.
Розмовляю щоночі з іконою
І старими світлинами теж.

Бачу очі твої зелені
І вуста п'янкi й молоді.
Чом пішла від мене тоді,
Як весна розбудила клени?

Як із вирію вже журавлі
Поверталися в гнізда порожні.
У зіницях твоїх тривожних
Зачаїлися болі й жалі.

Янгол чорний прилинув неждано
І забрав тебе в небеса.
Скрижаніла сльоза, мов роса,
На повіках таких коханих.

То не моя вина – мій біль,
З-під криги серця в'ється журавлями.
Тебе я міцно обнімав руками
І пив з твоїх очей бентеги сіль.

Та вже погасли в молодому зорі
Останні іскри Божого вогню.
Не відаю за що себе виню,
Чому так квилить моє серце хворе?

То не моя вина – моя печаль,
Покута за земне і за небесне.
Я знаю, що душа уже не скресне,
Не задзвенить мого життя кришталь...

Ще будуть вишні в білому тумані
Весільним цвітом замітати сад,
А ти вже не повернешся назад,
Моя голубко зболена й кохана.

Чому тебе не взяв на дужі руки,
Не визволив з полону снів?
Чому пішла до берега розлуки
Не дочекавшись в небі журавлів?

Із тихим сумом дивишся з світлини,
В очах ще теплі промені весни.
Чому тепер у гніздах журавлиних
Уже ночують твої тихі сні?

Сама й без мене вирвалася з клітки
Із леготом свободи на вустах.
Чому полинула, моя лебідко,
На білих крилах в Божі небеса?

Я проліски зриваю над потоком,
Де ми колись збирали їх удвох.
Читаю небо, – а уже два роки,
Як там з тобою розмовляє Бог.

Бентегою засіяні світання
І ти все рідше прилітаєш в снах.
А спогади, мов полум'яні грані,
Жаринками згасають у думках.

Пробач мені, як лише ти уміла,
Ледь-ледь примруживши вітрила вій,
Словами тихими, що душу гріли,
Беззлобний докір виливати свій.

Пробач, що не зігрів студені пальці
Десь на краєчку ранньої весни,
Що розбудив не раз, коли уранці
Тебе гойдали янголята-сни.

Пробач, що не відчув живого болю
І таїнства народження дітей.
І як гойдала двох синів і доню,
Серед ночей із сльозами з очей.

Прости, що десь не докохав, не випив
З твоїх грудей невітшені жалі.
А в липні знову задухмянять липи,
Але тебе не буде на землі.

На тій землі, де мліли від кохання
І лебеділи мріями-крильми.
Бліда зоря дарує на прощання
Холодний подих вічної зими.

Прости мені, що не зумів спинити
Одвічний плин небесної ріки,
Коли тебе ще цілували діти
І сонячно святилися роки.

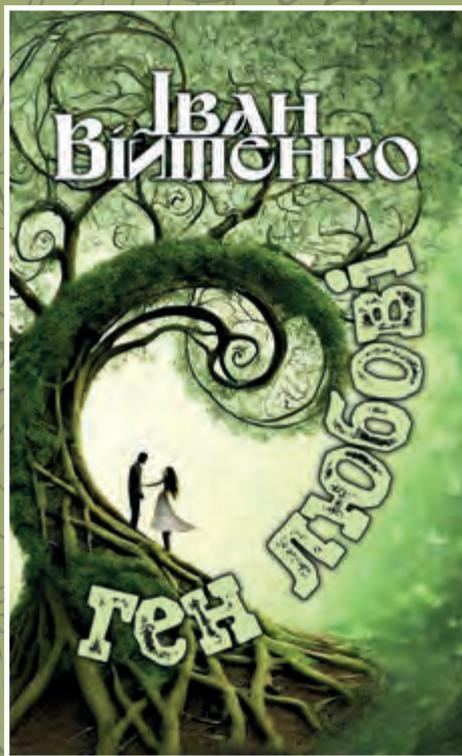
Загусла кров у втомленому тілі,
І ти чомусь вже не приходиш в снах.
Переболіло серце, відболіло,
Немов кора, зачерствіло в грудях.

Та ще живу, поміж людей байдужих,
Блукаю в міражах п'янок надій,
А спогади, неначе терня ружі,
Кривавлять знову у душі моїй.

Не змирюся з утраченим навіки,
Що, наче ватра, обпалило крила.
Якщо від смутку десь існують ліки,
Порадь як віднайти їх, мила.

Аби відчув, як молодіє кров
Й надії розцвітають наче квітка...
Живу – допоки ще живе любов
До тебе, моя втрачена лебідко.

Збірка
«Ген любові»
(2024 р.)

У зелених твоїх очах
Я колись потонув, наче в морі,
А ти в небо злетіла, мов птах,
І уже не прилинеш ніколи...

Та шукаю твій погляд живий,
У зеленій траві і листочках,
Та у вроді такій молодій
Наших славних синочків і дочки.

Дерева, як білі олені,
Хитають рогами в садах.
У снах ти приходиш до мене
І світяться очі зелені,
Неначе зірки в небесах.

Гортаю світлини в альбомі,
На них ти така молода,
Відома мені й невідома,
Без смутку, печалі і втоми,
В зіницях – зелена зізда.

Дерева, як білі олені,
Сумують в студених снігах.
І просяться очі зелені
У теплу кімнату до мене
В бентежних невиспаних снах.

Була весна і був я молодим,
До відчаю натхненним і зухвалим.
Тоді для мене розцвіли сади
Й дівчат наївних звабив я немало.

А та, що стала долею навів,
Ще у батьків під стіл ходила пішки.
Земля тоді крутилась в інший бік,
Чи в голові в мене крутилось трішки?

Тепер вже не збагну, не розберу,
У спогадах усе переплелось,
Та, що моє, з собою заберу
І на раменах понесу у осінь.

Залишу сад в багряному вогні,
Що вже скидає золоту сорочку,
Де так колись сподобалась мені –
Єдина у весільному віночку.

Ота, що вгамувала в серці шал
І була поруч в світлі дні і ночі.
А в небесах бринить зорі кристал
І її голосом про щось шепоче.

Рожевим цвітом йона* лебедить,
Яку колись я посадив для тої,
Що зіркою у небі пломенить
Й бентежить душу і сумління моє.

Лелів тендітні віти, як дитя,
Немов її із спрагою у лоні.
Веселкою святилися літа,
Зростали наші хлопчики і доня.

У спеку йону щедро підливав
Водичкою, нагрітою за днину.
А восени стиглі плоди зривав
Й найкращі ябка дарував дружині...

Знову весна і йона розцвіла,
В рожевім цвіті трудівниці-бджілки.
Жар-птиця сонця із свого крила
Зронила пір'я на весільну гілку.

Усе таке святкове, як колись,
Коли удвох ми милувались цвітом.
У снах безмовно кличу: «Повернись!»,
А наяву мовчу – почують діти.

Лише до йони ніжно притулюсь,
Вона мене утішить, як дружина,
А уночі десь іноді проснусь
Й думками знову у минуле лину.

* сорт яблуні – літературне (джонантан)

Ти – мов квітка в ранковій росі,
Що під сонцем веселкою грає,
Ти одна на землі – не така, як усі,
Ти одна, якій все я прощаю...

В твоїм зорі жага неземна,
В кожному слові магія світу.
Серед тисяч жінок – ти одна,
Що у душу зірницею світить.

Сонце висушить сльози роси,
Згасне врода рожевої квітки.
Буйний вітер літа покосив,
А ти поруч зі мною, лебідко!

Холодна вічність над твоїм чолом,
А на світлині образ такий милий.
І відчуваю ніжність і тепло,
Що дарували для польоту крила.

Та світанкова паморозь роси
Осінім сумом зазирає в очі
І чую знову віщі голоси,
Що тихо линуть із безодні ночі.

Усе минається – і я колись прийду
На сповідь до небесної світлиці.
Червоні яблука достигли у саду
Й під ноги лунко падають зірниці.

Може й мені в долоні упаде
Твоєї зірки часточка сліпуча,
А сонце нитку осені пряде
І згадками про тебе мучить.

Теплий вітер шарпає чуприну,
Переносить цвіту аромат.
Знову нині я біля дружини,
Де свічки воскові мерехтять.

Де безмовний образ на граніті
З поглядом задуманих очей.
Хто тепер за біль твою отвітить,
За останній подих із грудей?

Лише небо дощиком заплаче,
Вітер часу замете сліди.
Вже тебе ніколи не побачу
Й більше не повернуся туди.

Де ще квітла біла черемшина
І кружляли в небі журавлі,
І горнулася до мене та єдина,
Найдорожча жінка на землі.

Кажуть люди: «Жаль ваги не має»,
А у мене скеля на плечах.
Вже від долі дива не чекаю,
А тебе ще виглядаю в снах.

Коли застигнуть сльози ув очах
І серце вже від болю заніміє,
Прийди до мене у бентежних снах,
Маріє.

Прийди і усміхнися, як колись,
Примруж наївно свої довгі вії.
Не вірю, що уже ми відбулись,
Маріє.

Що твоя зірка десь у небесах
Так журно світить, але не зігріє.
До тебе я злетів би, наче птах,
Маріє.

Але осіння втома залягла
Вохровим листям на мої надії.
Та тішуся, що ти усе ж була
В моїм житті, Маріє!

Нині Марії – десь у храмі служба,
А я до тебе на могилку йду,
В руках несу дві чайні ружі,
Що розцвіли у нашому саду.

Присяду знову на маленьку лавку
І помолюся тихо, як завжди.
Пригадую – коли тебе, як Мавку,
Зловив в гаю – і вже не відпустив.

Зірниці нам світились, як алмази,
І від кохання молоділа кров.
Тобі я ружі дарував щоразу,
Аби, мов квіти, розцвіла любов...

Нині Марії – образ на граніті
Благально в душу дивиться мені.
Разом зі свічкою хотів би догоріти,
Та хто до тебе прийде по мені?

Онуки й діти, звісно, не забудуть,
Ти їх любила більше ніж себе.
А нас з тобою небеса розсудять,
Коли хвилина істини гряде!

Ти мені потрібна, мов повітря,
Як у спеку крапелька води.
Ти, як вишня молода, розквітла
Будеш мені милою завжди.

Я для тебе сонячну обручку
Вимолив в небесної яси,
Аби завше на біленькій ручці
Пломеніла ніжністю краси.

І повів у нічку-чарівничку,
Де цвіли черемха і жасмин.
Як тебе кохав, моя Марічко,
Та не повернути часу плин...

А в саду вже розцвітає грушка
Й вітер наді мною гомонить,
Вишеньку, немов весільну дружку,
Хочу до серденька притулить.

Як тулив тебе – таку натхненну
Із зеленим морем ув очах.
Ти ж пішла за обрії від мене
Й загубились в синіх небесах.

З нових поезій

Грудневий день за обрієм дотлів,
А того дня лише маленька жменя.
Смеркання зазирає із-під брів
І засіває зіроньки зелені.

Отари хмар за обрії пливуть,
Немов овечки білі з полонини,
А крізь похмуру сіру каламуть
Рибалка-місяць в морі неба лине.

Різдвяника барвисті квіточки
Віщують день народження Месії
І в далечінь пливуть мої думки
До тебе, моя зіронько Маріє.

Пригадую передріздвяні дні,
Коли подарувала на світанку
Маленьке диво – донечку мені,
Яку ми ніжно нарекли Зорянка...

Літа у вирій, наче журавлі,
Відлинули, та вже не повертались.
В минулому десь радощі й жалі,
Осіння туга в пам'яті зосталась.

А день грудневий знову догорів,
Нахмурило смеркання чорні брови.
Де чарівник, щоб час той зупинив,
Коли нас гріло полум'я любові?

Я знав, що літо відгорить
Й прилине осінь жовтолиста,
А уже тиждень, як дощить
І вітер листя рве зі свистом.

Й несе його у далечінь,
Де ще світліють небосхили,
Де горобці «цвіль-цвірінь»
Співають так весело й мило.

Там я у спогадах живу
Таких ще літніх і зухвалих
І зорі падають в траву,
Де ми з тобою покохались.

Я знав, що літо відболить,
Що осінь ляже на рамена,
Та прагну знову у ту мить,
Де літо і зелені клени.

Де ти така ще молода,
Закохана, наївна й щира,
Й прозоре небо, як слюда,
В твоїх очах зоріло, мила.

Червоне сонце котиться у ніч,
Легітний вітер ледь гойдає квіти.
Я знову із тобою віч-на-віч
В сумному царстві, де могильні плити.

На фотографії така ще молода,
В очах бездонних таїна одвічна,
Із неба, що прозоре, мов слюда,
Дорога долі стелиться у вічність.

В світильнику поблимує свіча,
Вона не згасне, доки я з тобою.
Молюся тихо й не кажу: «Прощай!»,
Бо ще не раз прийду сюди з журбою.

Доки живу і п'ю нектар небес
І розумом сприймаю фатум долі,
Буду свій хрест нести на Еверест
Й тебе не зраджу в спогадах ніколи.

А сонце котиться за небосхил,
Вітри несуть вечірню прохолоду.
Якби я міг десь на вітрилах крил
Ще повернутись в світ любові й вроди.

Чом до мене приходиш у снах,
Чому знов розтривожити хочеш?
Я носив тебе на руках
У кохання замріяні ночі.

Та розвіявся юності дим,
Пелюстки облітали з півоній.
Там, де був я колись молодим,
Лише згадки в тумані безсоння.

А вже липи духмяно цвітуть,
Пахнуть медом, як наші цілунки,
І десь знову закохані п'ють
Ейфорії оманливі трунки.

Не спинити життя часоплин,
Не змінити закони природи.
Дні відлинуть гіркі, як полин,
І відлине міраж насолоди...

Чом до мене приходиш у снах
І зникаєш десь на світанні?
Наче птах я ще лину в думках
В наші ночі цілунків й кохання.

У даль пливе життя ріка,
Несе на хвилях біль розлуки.
Доросла вже моя дочка
І гордий за своїх онуків.

Та іще тямлю, як колись
У неба я просив синочка
І мріями летів у вись,
А народилась Зірка* - дочка.

Емоції в душі таїв
І ніжно обнімав дружину,
А в серці ще надії грів,
Та марив про легіня-сина.

І доля дала двох синів,
Струнких, високих, як дубочки.
Та все ж душею прикипів
До ніжної красуні дочки.

Вона, мов вишня на весні,
Як в квітнику рожева квітка,
Вона нагадує мені
Дружину – лагідну лебідку.

*. Ім'я дочки – Зоряна

А чи була зі мною ти відверта?
Чомусь про се не думав, не гадав,
Коли листів жаданих у конвертах
Ще в армії від тебе виглядав.

Читав і вірив, що мене чекаєш,
Та сумніви все ж гризли уночі.
Дивився, як у вирій відлітають
Такі журливі бусликів ключі.

За ним я полинув, мов на крилах,
Як мачусі-вітчизні відслужив,
І на рушник весільний, мила,
Тебе, як наречену, запросив.

Нас тішили дочка і два синочки,
Ночі кохання і весняні дні.
Дивлюся на вишивану сорочку,
Що хрестиком ще вишила мені.

А чи була зі мною ти щаслива?
Вже не розкажуть стулені уста,
А на плиті ще молода й красива
Ти, наче Богородиця свята.

Легітний вітер розвіває квіти,
Кружляють в небі молоді орли.
Стою в задумі, де могильні плити
На твої груди брилою лягли.

Де із граніту дивишся у вічі,
Та наче чую голос, що бринить:
– Мене навіки полонила вічність,
Яка вже не відпустить ні на мить.

Та приходи частіше на могилу,
Віграми мені звістку передай:
Як діти і онуки наші милі,
Як мій квітник й трояндвий розмай...

Горить свіча і лле воскові сльози,
В молитві припадаю до чола
І серце заніміло у тривозі,
Й не віриться чомусь, що ти була.

Що цілував твої зелені очі
І обнімав у літні вечори,
Що квіти під вікном твоїм толочив
Ще до весілля юної пори.

Я полюбив твої зелені очі
Такі п'янки, як весняна трава,
І наші, до одруження ще, ночі,
Цілунокки ніжні і тремкі слова.

Твій стан гнучкий, немов вербичка,
І груденята – яблучка тверді,
Й коли в руках тремтіла, як синичка,
У вересневу ніченьку тоді.

Чому довірилась – не знаю...
Я був душею, наче вітровій.
І ті слова, що я тебе кохаю,
Вже говорив красуні не одній.

Та наче осліпила блискавиця
І остудили струмені води,
Твої зелені осяйні зіниці
Мене причарували назавжди.

Стежиною від перших поцілунків
Була зі мною в радості й журбі
Зеленоока чарівна чаклунка,
Що нині десь у небі голубім.

Кривавим плугом зорані поля,
Полин-травою поросли стежини
У ті світи, де ти, моя дружино,
Така ще ніжна й приязна була.

А вже між нами простирадло ночі,
Зеленим мохом поросли хрести,
І наче чую, як із висоти
Твої вуста безмовно щось шепочуть.

Не все збагну, та відчуваю трем
У серці, що вже б'ється упівсили.
Зів'яли квіти на твоїй могилі
Давно вже не зволожені дощем.

А десь за обрієм курличуть журавлі,
Пора летіти у далекий вирій.
Я б полетів, та вже чомусь безсилий
Й тримає міцно магнетизм землі.

Прийду до тебе, як вохрова осінь
Туманами завісить небозвід.
Не відаю, скільки благих ще літ
Для мене янгол в Господа попросить!

Зміст

Збірка «Вибирай кольори» (2005 р.)

А всі казали, що ти холодна	5
Пам'ятаєш, як падали зорі	6

Збірка «Журавель на стерні» (2008 р.)

А все було, неначе як і личить	8
Ти ще русява, а я сивий	9
Хто зігріє в негожу годину?	10
Як твою вірність перевірити?	12
Котився колесом по небосхилі	13
В нічому я не прагну половини	16

Збірка «Келих сонця» (2009 р.)

Ти знову кажеш: «Ще не вечір!»	18
Розвій мою задуму і печаль	19
Цілує річка берег, берег – річку	20
Канули літа наші у Лету	22
Я віддзеркалось у твоїх очах	23
Щедрим дощиком із хмарини	24
Сповиток ночі твій гойдає сон	26
Коли погаснуть в небі всі світила	27

Збірка «За ниткою Аріадни» (2014 р.)

Твоїм ім'ям сумую і радію	29
Я її ревнував до сина	30
Без тебе не цвістиме без	32
Золоте весілля	34

Збірка «Соло сонця» (2021 р.)

А к р о в і р ш	37
Волося розплелось на подушці	38
Зацілюю літнім дощем	40
Вони стояли поруч чимось схожі	41
Сльозою неба причастився вечір	42
Я твоє не затьмарював сонце	44
Застигла на віях сльоза, як кристал	45
Коли ми проводжали тебе	46
А здавалося, що я сильний	48
От і все – завершилась дорога	49
Я був і на коні, і під конем	50
Мою смерть засвідчили офіційно	52
У тому світі, де ще квітли вишні	53
На кордоні – між «до» і «після»	54
Дичку-яблуньку посаджу	56
Як сумно на землі без тебе	58
Я – мов човен з одним веслом	59
Я не навчив її любити осінь	60
Чомусь сумною стала рідна хата	61
І знову пригадалися гайвки	62
Мені тебе подарувала доля	63
Тепер уже не мають значення	64
Не підемо по стиглу малину	66
Без тебе сумно в сему світі жити	67
Я з тобою пройшов сто доріг	68

Збірка «Автограф на камені» (2022 р.)

Достиглим яблуком до твоїх ніг	70
Чуєш, сину, як вітрів кларнети	72
Півонії багряні розцвітали	73
У лікарняному вікні	74

До тебе йшов по зоряних стежках.....	76
Загубив я від дверей до раю.....	77
Тобою дихав і горів.....	78
На твоїй могилі забували цвітом.....	80
Мені байдуже, що ідуть дощі.....	81
Хотів до тебе доторкнутись словом.....	82
Коли ще розцвітав під небесами.....	84
Любове перша і любове крайня.....	85
Котяться за обрій сонячні заграви.....	86
Налий мені червоного вина.....	88
І знову біль пронизує клітини.....	89
Чорний метелик, як ніч безголоса.....	90
Над землею хмари опустили крила.....	92
Я її видумав у снах і мріях.....	93
Колись, як уже зблідне сонця блиск.....	94
Для себе в неба не просив багато.....	96
Хотілося б намалювати сад.....	97
Стою біля гранітної плити.....	98
Допоки сонце біль роси.....	99
Про що я думаю в ту мить.....	100
Не прийдеш до мене з літа-літечка.....	101
Як ти без мене, як я без тебе?.....	102
Шаляноюю тішилась хусткою.....	104

Збірка «Строфи з-під крила Фенікса» (2023 р.)

На очі навертається сльоза.....	106
Я сьогодні святковий такий.....	107
Колись, як вже закінчиться війна.....	108
Невже тобі замало свого горя.....	109
На перехрестях долі.....	110
Коли ще вечір вчором не став.....	111
Мені ще так ніколи не боліло.....	112

Поміж любов'ю і вічністю

Запраглося і літа, і тепла	113
Коли в душі бентега й колотнеча.....	114
Ти в світах, де немає мереж	116
То не моя вина – мій біль	117
Чому тебе не взяв на дужі руки	118
Пробач мені, як лише ти уміла	119
Загусла кров у втомленому тілі	120

Збірка «Ген любові» (2024 р.)

У зелених твоїх очах.....	122
Дерева, як білі олені.....	123
Була весна і був я молодим.....	124
Рожевим цвітом йона лебедить.....	125
Ти – мов квітка в ранковій росі.....	126
Холодна вічність над твоїм чолом.....	128
Теплий вітер шарпає чуприну.....	129
Коли застигнуть сльози ув очах.....	130
Нині Марії – десь у храмі служба.....	132
Ти мені потрібна, мов повітря.....	133

З нових поезій

Грудневий день за обрієм дотлів.....	135
Я знав, що літо відгорить	136
Червоне сонце котиться у ніч.....	137
Чом до мене приходиш у снах	138
У даль пливе життя ріка	139
А чи була зі мною ти відверта?.....	140
Легітний вітер розвіває квіти.....	141
Я полюбив твої зелені очі.....	142
Кривавим плугом зорані поля.....	143

Літературно-художнє видання
Війтенко Іван Дмитрович
ПОМІЖ ЛЮБОВ'Ю І ВІЧНІСТЮ

Поезія

*Автор висловлює щирю подяку за сприяння у виданні книжки
сином Василеві, Дмитрові та дочці Зоряні*

Набір, упорядкування авторське

Коректор
Оксана Зварич

Верстка, дизайн
Ігоря Зварича

Видруковано в ПП «Писаний Камінь»
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 5083
Івано-Франківська обл., м. Косів,
вул. Незалежності, 28
Тел. - факс: 2-24-91
E-mail: Evrika-pk@ukr.net